

ჰაიეკი

- ჰაიეკ! გაამზადე ამანათები უსაფრთხო დაშვებისთვის! დანიშნულების ადგილს ვუახლოვდებით.

ჰაიეკმა სკამიდან ასწია თავისი ტლანქი საჯდომი და საწყობისაკენ გაეშურა. ყუთები სათითაოდ გადაამოწმა. ყველა მათგანი დალუქული და საიმედოდ დაბმული დახვდა. მის დაცქვეტილ ყურებს არაფერი გამოეპარებოდა. ოთახში ჩამიჩუმდი არ ისმოდა.

- ყველაფერი კარგადაა ბოს, მზად ვართ.

ეს მეორე შემთხვევაა როდესაც ამ სამუშაოს ასრულებს. ყველაფერი მარტივია, მათ ევალებათ ფუთების ერთი ადგილიდან მეორეზე გადატანა. ტრანსპორტირებისას ყუთები არ უნდა გაიხსნას ან დაზიანდეს. თუკი რაიმე სახის ხმაურს გაიგონებს შიგნიდან, ეს ნიშნავს, რომ ტვირთი დაზიანებულია და ამის შესახებ ბოსს ინფორმაცია დაუყოვნებლივ უნდა მიაწოდოს. არანაირი კითხვები, არანაირი დისკუსია, ფიქრიც კი.

მისთვის ეს სამყაროში ყველაზე კომფორტული სამსახურია.

ბოსი გახლავთ ის, ვინც თავის დროზე შეიფარა ჰაიეკი. მისცა საცხოვრებელი ადგილი. ჰაიეკს არასოდეს უკითხავს მისი სახელი.

დაშვების პროცესი არც უწინ ყოფილა ადვილი. ყველამ საკუთარი ადგილი დაიკავა და ღვედები შეიკრა.

ხომალდმა ატმოსფეროში შესვლა იწყო. ჰაიეკი სავარძლის მისაყუდებელს შპალერივით აეკრა. წამიერად ისეთი შეგრძნება დაეუფლა, თითქოს გულის ფიცარი ხერხემალს შეეხო და შიგნეულობა მათ შორის მოიყოლა. თუმცა შემდეგ ხომალდის სიჩქარემ იკლო, რასაც საბოლოოდ მისი ზედაპირზე უხეში დანარცხება მოჰყვა.

ჰაიეკმა მიმოიხედა, როგორც ჩანს დაშვება მშვიდობით განხორციელდა.

ახლა საჭირო იყო დაეცადათ მანამ, სანამ ხომალდი მგზავრებისა და ეკიპაჟისგან დაიცლებოდა და საწყობიდან ტვირთის შეუმჩნევლად გატანას შეძლებდნენ.

ვინაიდან საჩქარო აღარაფერი იყო, ჰაიეკმა ერთი ჯიბიდან ქაღალდში საგულდაგულოდ გახვეული, საუზმიდან მორჩენილი ნამცეცები ამოიღო და საჭმელი მარჯვენა ხელის გულზე დაიყარა. შემდეგ მეორე ჯიბიდან ასანთის კოლოფი ამოაძვრინა, ახლოს მიიტანა და ისე მოხერხებულად გახსნა თავისი ერთი შეხედვით მსხვილი და მოუქნელი თითებით, რომ შიგნით არსებული ტარაკანი პირდაპირ მის კოჟრიან ხელის გულზე აღმოჩნდა და მაშინვე ნარჩენების ათვისებას შეუდგა.

ჰაიეკი გაშტერებული აკვირდებოდა ცხვირწინ განვითარებულ მოვლენებს და როდესაც ტარაკანამ საკუთარი მოვალეობა წარმატებით შეასრულა, უმაღლ დააბრუნა მისთვის განკუთვნილ "აპარტამენტში", შემდეგ კი კოლოფი ჯიბისკენ გააქანა.

- ჰაიეკ, ტარაკნები დედამიწაზე არ გყოფნის ჯიბით რომ არ ატარო? თუ ეგ განსხვავებულია ჰა? იქნებ განსაკუთრებულ ხმას გამოსცემს გასრესვისას? არ გინდა შევამოწმოთ? _ იკითხა მელბიმ და წყლით სავსე ბოთლი ერთი მოყუდებით, ხმაურიანად გამოსცალა, შემდეგ ხელი მოუჭირა გასრესვის ხმის იმიტაციისთვის და ურნაში მოისროლა.

ჰაიეკს არაფერი უპასუხია, როგორც ყოველთვის. ის მხოლოდ ბოსს უსმენდა და საჭიროების შემთხვევაში ესაუბრებოდა კიდეც.

* * *

ანიკას ბავშვობა არაფრით ჰგავდა სხვათა წარსულს. მას წილად ხვდა ბედნიერება დაბადებულიყო ოჯახში, რომელიც მთელი თავისი არსებით ეწინააღმდეგებოდა კაცობრიობის სწრაფი განვითარებით გამოწვეულ ცვლილებებს და იმ კუნჭულში ემალებოდა "ცივილიზაციის სიკეთეებს", რომელიც გასაოცარ შემთხვევითობათა გამოისობით ჯერ კიდევ "აუთვისებლის" სტატუსს ატარებდა.

ანიკამ იცოდა როგორ გამოიყურებოდა გაზაფხულის ფოსფორისებრი, ნახევრად გამჭვირვალე სიმწვანე. მას არასოდეს გამოეცადა სიმჭიდროვისგან გამოწვეული სტრესი, არ აწუხებდა კლასტროფობია. არ იცოდა რა ხდებოდა ფუტკრის სკებივით გატენილ მეგაპოლისებში. ანიკას არ გაესინჯა ხელოვნური ხორცი. არ მიეღო მზის დამწვრობა. მისნაირი ადამიანები უმრავლესობის მხრიდან – განუვითარებელ და ტექნოლოგიებს ჩამორჩენილ არსებებად აღიქმებოდნენ. ისინი არ იყვნენ აღრიცხულნი და შესაბამისად არ გააჩნდათ უფლებები. ღმერთის წარმომადგენელი მათ არ მიიჩნევდა ხატად ღვთისა, თუმცა ანიკას არასოდეს გაუგია, რომ ამ სამყაროში არსებობდა ადამიანი, რომელიც ღმერთის სიტყვას, სხვათათვის რთულად აღქმადს და გასაგებს, თავად გააჟღერებდა.

როდესაც ანიკას ჩვიდმეტი წელი შეუსრულდა, მასში ცნობისმოყვარეობამ პიკს მიაღწია. იგი იქ უნდა მისულიყო, სადაც ზონი სრულდებოდა და ის სამყარო იწყებოდა, რომელსაც ასე თავგამოდებით გაურბოდნენ მისი მშობლები...

წინასწარ გამზადებული „ზურგჩანთა“ გატენილი იყო მგზავრობისთვის საჭირო ნივთებითა და საკვებით. წვიმის სეზონის დასასრულს ანიკამ ბოლოჯერ მოავლო თვალი საკუთარ კარ-მიდამოს და მშობელთა

დაუკითხავად დაადგა გზას იქით, საითაც მრავალი წლის წინათ ამა მდებარეობდა.

მცენარეთა შორის გზის გაკვალვა არც თუ ისე ადვილი იყო. ანიკა გამეტებით იქნევდა ჟანგიან, ნახევრად გალეულ მაჩეტეს. მის მიერ გაკვეთილი ბილიკის ხაზი დაგრძელდა, მდინარის განშტოებათა კალაპოტი ნელ-ნელა დავიწროვდა, წყლის დონემ კი თანდათან იკლო.

ანიკა... ანიკა... ანიკა... ნიაკი შვილს გამოდევენებულ მშობელთა ძახილს მოაქროლებდა შორიდან.

მის ყურამდე მიღწეულმა ხმამ კიდევ უფრო შეჰმატა ანიკას ენერგია და სურვილი მისულიყო იქ, სადაც არასოდეს ყოფილა და ენახა ის, რაც არასოდეს ენახა .

მალე გაუვალი ტყე მეჩხერად გარდაიქმნა, შემდეგ საერთოდ გაქრა და ბუჩქნარმა ჩაანაცვლა, მდინარე კი გამშრალ და დახეთქილ მიწაში ჩაიკარგა.

როდესაც ბუჩქნარის დასასრულს მიუახლოვდა, ანიკამ მონდომებით დაიწყო არემარის თვალიერება. ბნელდებოდა. ჰორიზონტის ხაზი სრულად მტვრის ღრუბელს დაეფარა და მის მიღმა არაფერი სჩანდა.

ანიკას მშობლების ძახილს ფორმა დაეკარგა და გაურკვეველ ბგერათა წყობად გადაიქცა...

როდესაც მზე სრულად ჩავიდა, მტვრის ღრუბლის მასა თვალისმომჭრელმა ნათებამ გაარღვია და ანიკა მიხვდა, ზონი დასრულდა, მტვრის ფარდის მიღმა კი მეგაპოლისი იმალებოდა...

როდესაც გოგონა ჰორიზონტისკენ დაიძრა და ხრიოკის გადაკვეთა განიზრახა, უადგილო ბგერა მისწვდა მის მახვილ სმენას... ანიკა ჩვეული

სისხარტით შემობრუნდა და მაჩეტე მოიმარჯვა, თუმცა წყვდიადში ჩაკარგულ ბუჩქნარში ვერაფერს არჩევდა.

- დედა, მამა, თქვენ ხართ?

პასუხი არავინ გასცა.

მოულოდნელად კისრის არეში მსუბუქი ჩხვლეტა იგრძნო. შემდეგ, ყველაფერი ბუნდოვანი გახდა, ისეთი ბუნდოვანი, როგორიც მტვრის ღრუბელს ამოფარებული მეგაპოლისი. მაშინ გოგონა ზურგზე დაეცა. უვარსკვლავო ცა უწინ არასოდეს ენახა...

* * *

- ჰაიკ, გადაამოწმე დაშვებისას რომელიმე გზავნილი ხომ არ დაზიანდა, თოკები ჩახსენი, ერთ საათში ჩამოტვირთვას ვიწყებთ!

ჰაიკმა ბოსს თავი დაუქნია და უხმოდ გაემართა ყუთების ხელმეორედ შესამოწმებლად.

მეღბი საკუთარ სკამზე გადაწოლილიყო და ბავშვობაში გაგონილ მელოდიას უსტვენდა, შიგადაშიგ ტექსტად საკუთარ მოგონილ სიტყვებს იყენებდა, ვინაიდან მეხსიერება ღალატობდა, თუმცა შედეგით უკმაყოფილო, ბოლოს კვლავ უსიტყვო მელოდიის სტვენას ამჯობინებდა. სხვები ბოსთან ერთად კარტის თამაშით იქცევდნენ თავს.

როდესაც ჰაიკი სატვირთო განყოფილებაში შებრუნდა და ბრძანების შესრულებას შეუდგა, შეამჩნია, რომ ერთ-ერთი გზავნილის სამაგრი დაშვებისას გამწყდარიყო, თუმცა ყუთს ადგილი არ შეეცვალა და არც დაზიანების რაიმე კვალი ეტყობოდა.

ამის მიუხედავად ჰაიეკმა გადაწყვიტა ყუთისთვის თავი მოეხადა და დარწმუნებულიყო გზავნილის დაუზიანებლობაში. პრობლემის აღმოჩენის შემთხვევაში ბოსს შეატყობინებდა ყველაფერს და ამგვარად, არაფერი დაშავდებოდა.

როდესაც ჰაიეკმა ყუთს თავი აჰხადა, კარი გაიღო და ოთახი წამით მეღბის ბავშვობის მელოდიამ აავსო. შემდეგ სიჩუმე ჩამოვარდა.

- ჰაიეკ, კონტრაქტის წაკითხვა დაგავიწყდა? შეგახსენებ, რომ ჩვენ არ გვაქვს უფლება გზავნილს შევუხებოდეთ. შენი ტარაკნის ასანთის კოლოფი კი არაა, როცა გინდა მაშინ გახსნა...

ჰაიეკს ხმა არ ამოუღია, იგი ყუთის შიგთავსს მისჩერებოდა. მეღბისაც წასძლია ცნობისმოყვარეობამ და ჰაიეკის გვერდით მდგარმა ყუთში ძილის კაფსულა დალანდა. კაფსულაში ოციოდე წლის ახალგაზრდა გოგონა იწვა და მონოტონურად სუნთქავდა.

- ანგელოზივით სახე აქვს, და ასეთი ნაზი კანი გინახავს სადმე ჰაიეკ? ყველაზე ძვირიანი მზის დამცავი კრემიც რომ გამოიყენო, შეუძლებელია...

და როდესაც მიხვდა ჰაიეკი ფიქრებში გართულიყო და არ უსმენდა, მეღბიმ მხარზე ხელი ძლიერად დაჰკრა და დასძინა

- არა განიკითხო და არა განიკითხები ჰაიეკ, ეს გოგონა სავარაუდოდ არაა აღრიცხული, ასე რომ ჩვენი სინდისი ისეთივე სუფთაა, როგორც ღმერთის წარმომადგენლის!

ჰაიეკს მეღბისთვის არც ახლა მიუქცევია ყურადღება, საკუთარ ფიქრებში ჩაკარგულიყო.

- ჰაიეკ, გზავნილი არ დაზიანებულა, დავლუქეთ ყუთი და დავივიწყოთ რაც მოხდა, თუ გინდა რომ შემდეგ ფრენაზეც დაგვიკავშირდნენ...

ამჯერად ჰაიეკმა საკუთარი ფიქრების მოცილება წარმატებით მოახერხა და უხმოდ მიიღო მეღბის შემოთავაზება. მათ ყუთი ფრთხილად დალუქეს, გზავნილი ახალივით იყო, შემდეგ თოკები ჩახსნეს და კარისკენ აიღეს გეზი.

- ისე, ჰაიეკ, რომ იცოდე რას არ მივცემდი ამ ღვთისგან დავიწყებულ მიწაზე ასეთი გოგონასათვის... _ ამოიოხრა მეღბიმ და ნოსტალგიით გაჟღენთილი მელოდია ახალი სიტყვებით გააჟღერა

- რაც არ უნდა დავემალოთ სიმართლეს, ჩვენ თავად ვართ ტარაკნები კოლოფში...

- ჰა ჰაიეკ? მგონი კარგად დააჯდა მელოდიას, რას იტყვი?

მეღბის შესაფერის სიტყვათა წყობის აღმოჩენის სიხარულით სახე გაჰბადვროდა.

ნიკა ციცქიშვილი